

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.262 van 6 mei 2014
in de zaak A. 205.455/IX-8274**

In zake : Sonia DE KINDER
woonplaats kiezend te 2500 Lier
Jan Frans Willemslaan 6

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid, meegedeeld bij schrijven van 8 mei 2012, waarbij Sonia De Kinder niet geslaagd wordt verklaard voor de test van de gecertificeerde opleiding ‘Recht van de gerechtelijke tenuitvoerlegging - Niveau A’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Jacobowitz die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is ambtenaar bij de federale overheidsdienst Financiën. Zij behoort tot de Nederlandse taalrol.

3.2. In het voorjaar van 2009 organiseert het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (hierna: het OFO) de gecertificeerde opleiding ‘Recht van de gerechtelijke tenuitvoerlegging’. De opleiding zal gelijktijdig in het Nederlands – voor de Nederlandstalige kandidaten – en in het Frans – voor de Franstalige kandidaten – worden gegeven.

Het OFO stelt voor de opleiding acht verantwoordelijken aan: twee coördinatoren – onder wie F.M. – wier functie erin bestaat te verzekeren dat de kandidaten van de verschillende taalgroepen op dezelfde wijze worden

behandeld; vier opleiders (lesgevers), waarvan drie voor de Nederlandstalige opleiding – onder wie M.O.D.B.; één projectleider en één docimoloog.

3.3. Op 21 april 2009 vergaderen de acht verantwoordelijken voor de gecertificeerde opleiding over de test waarmee de opleiding zal worden afgesloten. Het ontwerp van test is in het Frans opgesteld door de Franstalige lesgever en wordt nadien naar het Nederlands vertaald. De acht verantwoordelijken bespreken gezamenlijk het ontwerp van de test en keuren dit vervolgens goed.

De test bestaat uit drie delen: een eerste deel bestaat uit vijftien meerkeuzevragen, een tweede deel uit twee kleine open vragen en een derde deel uit één grote open vraag. De verbetering van de test gebeurt aan de hand van een modelantwoord – voor het eerste deel een blad met de juiste antwoorden en voor het tweede en het derde deel een correctierooster. Om geslaagd te zijn, dient een kandidaat 60% van de punten te behalen.

3.4. Na het volgen van de opleiding legt verzoekster op 29 mei 2009 de afsluitende test af.

Na het afleggen van de test worden zowel wat de opleiding als wat de test betreft, door de Nederlandstalige cursisten – waaronder ook verzoekster – opmerkingen geformuleerd. Er wordt meer bepaald geklaagd over een gebrek aan uniformiteit tussen de Nederlandstalige en de Franstalige opleiding, een gegeven dat nadien ook door de minister van Ambtenarenzaken in haar antwoord op de parlementaire vraag nr. 19.594 van 3 maart 2010 is erkend. Ook wordt een gebrek aan overeenstemming tussen de Nederlandstalige test en de Franstalige test aan de kaak gesteld. Zo wordt onder meer gewag gemaakt van ontoelaatbare vertaalfouten.

3.5. Met een brief van 24 september 2009 deelt de directeur-generaal van het OFO aan verzoekster mee dat zij niet geslaagd is aangezien zij slechts een score van 51,28% behaalde.

Verzoekster stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in (zaak A. 194.676/IX-6595). Met arrest nr. 216.611 van 1 december 2011 vernietigt de Raad van State de bestreden beslissing. Meer bepaald oordeelt de Raad dat uit artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, B, 1° en 3°, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 (hierna: de bestuurstaalwet) volgt dat elke “onmisbare schakel” – zoals een lesgever of een corrector, ook al gaat het om externen – die optreedt in een gecertificeerde opleiding, de kennis van de taal van diegene die de test aflegt, moet kunnen bewijzen op de door de bestuurstaalwet voorgeschreven manier; dat F.M., vermits hij blijkens het correctierooster bij de test is opgetreden als corrector van de door verzoekster afgelegde test, zijn kennis van het Nederlands moet kunnen bewijzen en dat aangezien F.M. niet over het wettelijk vereiste bewijs van de kennis van het Nederlands beschikt, diens optreden als corrector gebeurd is met miskenning van de bestuurstaalwet.

3.6. In het kader van het rechtsherstel na het voormeld vernietigingsarrest laat de verwerende partij op 5 april 2012 het tweede en derde deel van verzoeksters test opnieuw verbeteren, ditmaal door twee correctoren die wel het bewijs van de kennis van de Nederlands taal kunnen leveren.

3.7. Met een brief van 8 mei 2012 deelt de directeur-generaal van het OFO aan verzoekster mee dat zij ook na herverbetering van de test niet geslaagd is aangezien zij een score van 52,53% behaalde.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het door de auditeur-verslaggever ambtshalve opgeworpen middel

Uiteenzetting van het middel door de auditeur-verslaggever

4. De auditeur-verslaggever voert in haar verslag ambtshalve een middel van openbare orde aan, ontleend aan de schending van de bestuursaalwet.

Zij verwijst naar arrest nr. 216.611 van 1 december 2011 waarin de Raad van State heeft geoordeeld dat elke onmisbare schakel van een gecertificeerde opleiding de kennis van de taal van diegene die de test aflegt, moet kunnen bewijzen. Vervolgens argumenteert zij dat F.M. ook in zijn hoedanigheid van coördinator van de door verzoekster gevolgde opleiding en afsluitende test, beschouwd moet worden als een dergelijke onmisbare schakel en dienvolgens – vermits verzoekster tot de Nederlandse taalrol behoort – zijn kennis van het Nederlands moet bewijzen. Aangezien F.M. niet beschikt over een Nederlandstalig diploma of een bewijs van het slagen voor een door Selor georganiseerd taalexamen – zoals reeds is vastgesteld in arrest nr. 216.611 van 1 december 2011 – oordeelt de auditeur-verslaggever dat het optreden van F.M. als coördinator van de door verzoekster gevolgde opleiding en afsluitende test, gebeurd is met miskenning van de bestuursaalwet.

Dezelfde redenering geldt, aldus de auditeur-verslaggever, voor M.O.D.B., die is opgetreden als één van de drie lesgevers voor de Nederlandstalige deelnemers aan de door verzoekster gevolgde opleiding. Ook zij is een onmisbare schakel in de opleiding en moet dienvolgens het bewijs leveren van haar kennis van het Nederlands. Na te hebben vastgesteld dat M.O.D.B. een Franstalig rechtendiploma heeft behaald en dat het administratief dossier geen bewijs bevat dat M.O.D.B. beschikt over een Nederlandstalig diploma of het bewijs van het slagen voor een door Selor georganiseerd examen over het Nederlands, nodigt de auditeur-verslaggever de verwerende partij uit om alsnog een bewijs van kennis

van het Nederlands in hoofde van M.O.D.B. voor te leggen, bij gebreke waarvan een schending van de bestuurstaalwet moet worden vastgesteld.

Standpunt van de partijen

5.1. De verwerende partij werpt in haar laatste memorie als exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het middel omdat het gegrond verklaren ervan haar niet tot voordeel kan strekken aangezien rechtsherstel in dat geval niet mogelijk is. Zij argumenteert dat indien het middel gegrond wordt bevonden, vast komt te staan dat de door verzoekster gevolgde opleiding met een onwettigheid is behept, waardoor deze na een nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan worden hervat. Evenmin kan, zo stelt de verwerende partij, een nieuwe opleiding worden georganiseerd aangezien met het koninklijk besluit van 21 januari 2013 ‘tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de gecertificeerde opleidingen’ (hierna: het koninklijk besluit van 21 januari 2013) de mogelijkheid voor ambtenaren om een gecertificeerde opleiding te volgen werd opgeheven. Zij besluit dat een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dit middel niet kan leiden tot een gunstiger beslissing voor verzoekster.

De verwerende partij wijst er ook op dat op haar de verplichting rust om de opleiding af te sluiten met de door verzoekster afgelegde test. Zij argumenteert dat de test niet in zijn geheel werd vernietigd aangezien de beslissingen waarbij bepaalde deelnemers geslaagd werden verklaard, behouden bleven.

5.2. Voorts betoogt de verwerende partij dat het middel niet kan worden aangenomen omdat het niet kan leiden tot een vernietiging van de beslissing tot het niet-geslaagd verklaren van verzoekster.

Onder verwijzing naar arrest nr. 215.197 van 19 september 2011 inzake Ide en andere gelijkluidende arresten, argumenteert zij dat een gebrek in de opleiding slechts tot een vernietiging van de beslissing tot het niet-geslaagd

verklaren van een kandidaat van een test kan leiden indien de opleiding en de test een onlosmakelijk geheel vormen en indien de niet-geslaagde kandidaat een onregelmatigheid aanvoert die determinerend is voor zijn niet-slagen. De verwerende partij betwist vervolgens niet dat de door verzoekster gevolgde gecertificeerde opleiding en afsluitende test een onlosmakelijk geheel vormen, maar voert in een trapsgewijze argumentatie aan dat te dezen niet verzoekster, maar wel de auditeur-verslaggever de onregelmatigheid heeft aangevoerd, dat er – noch in hoofde van F.M., noch in hoofde van M.O.D.B. – een onregelmatigheid in de vorm van de miskenning van de bestuurstaalwet bestaat en dat, indien toch een schending van de bestuurstaalwet zou worden vastgesteld, deze in elk geval niet determinerend is geweest voor het niet-slagen van verzoekster.

5.2.1. Volgens haar wordt de schending van de bestuurstaalwet niet door verzoekster wordt aangevoerd, maar wel door de auditeur-verslaggever en aldus zou verzoekster zelf geen onregelmatigheid aantonen.

5.2.2. Vervolgens betwist zij het bestaan van een schending van de bestuurstaalwet. Met betrekking tot F.M. stelt zij dat er geen enkele bepaling bestaat waaruit volgt dat een coördinator van een opleiding, die niet in contact treedt met de kandidaten maar enkel met de lesgevers en niet als corrector van de test is tussengekomen, wettelijk tweetalig zou moeten zijn. Volgens de verwerende partij valt niet in te zien waarom een coördinator die in overleg met de opleiders treedt om ervoor te zorgen dat de opleiding in beide talen op gelijke wijze wordt verstrekt, wettelijk tweetalig zou moeten zijn, alsook is, naar het oordeel van de verwerende partij, de bestuurstaalwet niet van toepassing op opleiders die geen ambtenaren zijn.

Aangaande M.O.D.B. stelt de verwerende partij dat vermits het niet om een ambtenaar gaat, zij geen toegangsexamen in het Nederlands heeft afgelegd, dat haar moedertaal evenwel het Nederlands is – uit haar C.V. blijkt dat zij in haar beroepsleven zaken behandelt in het Nederlands en in het Frans – en dat zij in werkelijkheid het Nederlands perfect beheerst, wat moet blijken uit het

gegeven dat verzoekster geen schending van de bestuurstaalwet heeft ontleend aan de omstandigheid dat M.O.D.B. op een gebrekkige wijze zou hebben lesgegeven.

5.2.3. Ten slotte, voor zover toch een schending van de bestuurstaalwet zou worden aangenomen, betwist de verwerende partij in een omvangrijk betoog dat deze onregelmatigheid een determinerende invloed op het niet-slagen van verzoekster zou hebben gehad.

6. Verzoekster wijst er in haar laatste memorie met betrekking tot de ontvankelijkheid van het middel op dat zij ondertussen geslaagd is voor de gecertificeerde opleiding ‘Contractenrecht’ maar ingevolge de bestreden beslissing van een premie verstoken bleef voor de periode van 1 april 2006 tot 1 april 2007. Zij verwijst vervolgens naar artikel 5.5. van het OFO-reglement van 24 april 2009 ‘Bepalingen met betrekking tot de organisatie van de gecertificeerde opleidingen’ waarin bepaald wordt dat de test, indien deze niet meer beantwoordt aan de kwaliteitseisen van validiteit, betrouwbaarheid en relevantie, door het OFO wordt vernietigd en de deelnemers vervolgens worden beschouwd alsof ze nog niet aan een opleiding hebben deelgenomen en hun referentiedatum voor uitbetaling van de premie behouden. Verzoekster stelt dat bij een vernietiging van de bestreden beslissing zij geacht wordt niet aan de opleiding ‘Recht van de gerechtelijke tenuitvoerlegging - Niveau A’ te hebben deelgenomen en de referentiedatum van 1 april 2006 – de datum van haar inschrijving voor die gecertificeerde opleiding – behoudt. Ingevolge het slagen voor de opleiding ‘Contractenrecht’ moet zij vervolgens in haar rechten hersteld worden voor wat betreft de niet-uitbetaalde premie voor de periode van 1 april 2006 tot 1 april 2007 en dient zij met ingang van 1 mei 2012 in plaats van 1 mei 2013 in weddeschaal A23 te worden ingeschaald. Hoewel het afleggen van een nieuwe test voor haar naar eigen zeggen niet meer nodig is, wijst verzoekster ten slotte nog op de overgangsmaatregel van het koninklijk besluit van 21 januari 2013 dat eenieder die vóór de inwerkingtreding van het voornoemde koninklijk besluit voor een gecertificeerde opleiding is ingeschreven, deze opleiding zal kunnen afmaken.

Beoordeling

7. De bestuurstaalwet raakt de openbare orde. Een middel ontleend aan de schending ervan mag zelfs ambtshalve worden aangevoerd.

8. Artikel 39, § 1, van de bestuurstaalwet luidt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, van de bestuurstaalwet bepaalt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

[...]

B. Indien de zaak niet gelokaliseerd of niet lokaliseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

[...]

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal.”

Uit de combinatie van voormelde bepalingen volgt dat in de centrale diensten – waartoe onder meer de federale overheidsdiensten en het OFO gerekend moeten worden – een aangelegenheid die betrekking heeft op een ambtenaar van zulk een dienst moet worden behandeld in de taal van de taalrol waartoe die ambtenaar behoort.

Het organiseren van een gecertificeerde opleiding met afsluitende test is een dergelijke aangelegenheid. De test mondt immers uit in een

voor elk van de kandidaten individuele beslissing die welbepaalde statutaire gevolgen heeft.

Hieruit volgt dat de volledige opleiding met inbegrip van de afsluitende test, als zaak van intern bestuur, volledig moet worden afgedaan in de taal van de ambtenaar die de opleiding volgt. Dit betekent dat minstens alle essentiële stukken met betrekking tot de gecertificeerde opleiding en het opstellen en de evaluatie van de daaropvolgende test moeten worden geredigeerd in de taal van de taalrol waartoe de betrokken ambtenaar behoort. Dit betekent eveneens dat iedere persoon die als een onmisbare schakel in de opleiding optreedt in staat moet zijn om de kandidaat te beoordelen in de taal van die kandidaat, zonder dat een beroep op vertalers moet worden gedaan. Dienvolgens moeten dergelijke personen – waartoe zeker de lesgevers en de correctoren gerekend moeten worden, ook al gaat het om externen, de kennis van de taal van degene die de test aflegt, kunnen bewijzen.

9. Het bewijs van de kennis van de taal in de zin van de bestuurstaalwet wordt geleverd door het diploma of getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene het onderwijs in een welbepaalde taal heeft gevolgd, of door het bewijs van slagen voor een door Selor overeenkomstig het koninklijk besluit van 8 maart 2001 ‘tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966’ georganiseerd examen dat de vereiste taalkennis bewijst. Een feitelijke kennis van de taal volstaat niet.

10. Verzoekster behoort als ambtenaar tot de Nederlandse taalrol. Elke onmisbare schakel in de door verzoekster gevolgde gecertificeerde opleiding dient bijgevolg zijn kennis van het Nederlands te kunnen bewijzen.

11. Te dezen is de vraag aan de orde of het optreden van M.O.D.B. als lesgever gebeurd is met naleving van de vereisten van de bestuurstaalwet.

M.O.D.B. is één van de drie lesgevers voor de Nederlandstalige deelnemers aan de gecertificeerde opleiding. Zij heeft de opleiding gedoceerd en heeft meegewerkt aan de afsluitende test en correctieroosters. Zoals in arrest nr. 216.611 is geoordeeld moet een dergelijke lesgever worden beschouwd als een onmisbare schakel in de opleiding, zodat zij haar kennis van het Nederlands moet kunnen bewijzen.

Anders dan de verwerende partij stelt, doet het gegeven dat M.O.D.B. geen ambtenaar is, geen afbreuk aan deze conclusie. Zoals zo-even is gesteld dienen immers ook externen die als onmisbare schakel in de opleiding optreden het bewijs van hun taalkennis te kunnen leveren.

Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat M.O.D.B. mogelijk over een goede feitelijke kennis van het Nederlands beschikt. Het bewijs van de kennis van de taal in de zin van de bestuurstaalwet kan immers enkel worden geleverd door het diploma of getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene het onderwijs in een welbepaalde taal heeft gevolgd, of door het bewijs van slagen in een door Selor georganiseerd taalexamen.

Welnu, er dient te worden vastgesteld dat M.O.D.B., ondanks de uitdrukkelijke vraag van de auditeur-verslaggever, niet het vereiste bewijs voorlegt van haar kennis van het Nederlands. Dit noopt tot het besluit dat het hiervóór beschreven optreden van M.O.D.B. in de hoedanigheid van lesgever, voor wat betreft de opleiding, gebeurd is met miskenning van artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, B, 1° en 3°, van de bestuurstaalwet.

12. In een uitgebreid betoog stelt de verwerende partij nog dat een gebeurlijke schending van de bestuurstaalwet geen invloed heeft gehad op het niet-slagen van verzoekster. Zij steunt hierbij op rechtspraak waarin wordt geoordeeld dat een gebrek in de opleiding slechts tot de onregelmatigheid van de daaropvolgende test of van de beslissing om een kandidaat niet-geslaagd te verklaren, kan leiden indien de opleiding en de afsluitende test ervan een

onlosmakelijk geheel vormen én de niet-geslaagde kandidaat aantoonde dat de onregelmatigheid in de opleiding de noodzakelijke oorzaak is van zijn niet-slagen, hetgeen impliceert dat er een causaal verband moet bestaan tussen de onregelmatigheid in de opleiding en het niet-slagen van de kandidaat en dat de onregelmatigheid determinerend is voor dit niet-slagen.

Te dezen gaat het evenwel om de schending van de bestuursstaalwet. De beweerde feitelijke taalkennis van M.O.D.B. of van verzoekster is in het licht van die wetgeving niet relevant. Het hiervóór beschreven optreden van M.O.D.B., met miskenning van de bestuursstaalwetgeving die van openbare orde is, kleurt immers rechtstreeks af op de beslissing houdende het niet-geslaagd verklaren van verzoekster en maakt deze onwettig. De rechtspraak met betrekking tot de relatie tussen het verloop van de opleiding en het niet-slagen van de kandidaat is dan ook niet ter zake.

13. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat het ingevolge het koninklijk besluit van 21 januari 2013 niet langer mogelijk is om verzoekster rechtsherstel te bieden. Aangezien verzoekster ondertussen geslaagd is voor de gecertificeerde opleiding ‘Contractenrecht’, heeft zij met ingang van 1 april 2007 recht op de uitbetaling van de aan de opleiding verbonden premie. Door een vernietiging van de bestreden beslissing evenwel wordt verzoekster in de situatie geplaatst dat zij reeds een jaar eerder vanaf 1 april 2006 voor een gecertificeerde opleiding is ingeschreven en geacht wordt niet aan de gecertificeerde opleiding ‘Recht van de gerechtelijke tenuitvoerlegging - Niveau A’ te hebben deelgenomen. Artikel 42, § 4, *juncto* artikel 49 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 ‘betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel’ – overeenkomstig dewelke verzoekster ingevolge haar niet-slagen voor een gecertificeerde opleiding zich pas 365 dagen na haar vorige inschrijving opnieuw voor een opleiding kan inschrijven, waarbij deze nieuwe inschrijving beschouwd wordt als zijnde ingediend 365 dagen na haar oorspronkelijke inschrijving – is dan niet langer op haar van toepassing. Zij behoudt 1 april 2006 als referentiedatum. Zij dient ook een

jaar eerder in de weddeschaal A23 te worden ingeschaald, hetgeen gevolgen heeft op haar wedde- en pensioenrechten.

Voorts is de stelling van de verwerende partij dat het ingevolge het koninklijk besluit van 21 januari 2013 voor ambtenaren niet langer mogelijk is om een gecertificeerde opleiding te volgen, onjuist. De overgangsregeling van het koninklijk besluit van 21 januari 2013 biedt eenieder die vóór de inwerkingtreding van dit besluit voor een gecertificeerde opleiding was ingeschreven, de mogelijkheid om alsnog een opleiding te volgen.

14. Eveneens ten onrechte beweert de verwerende partij voorts dat een vernietiging van de bestreden beslissing niet mogelijk zou zijn omdat op haar de verplichting rust de opleiding af te sluiten met de door verzoekster afgelegde test nu deze test niet in zijn geheel werd vernietigd en de beslissingen waarbij bepaalde deelnemers geslaagd werden verklaard, behouden bleven. De afsluitende test bij een gecertificeerde opleiding is geen vergelijkende proef maar mondt uit in een voor elk van de kandidaten individuele beslissing over hun bekwaamheid. De omstandigheid dat de beslissingen waarbij kandidaten geslaagd werden verklaard overeind blijven, doet dus niets af aan de mogelijkheid dat de beslissing waarbij verzoekster niet-geslaagd wordt verklaard, wordt vernietigd.

15. Op de terechtzitting heeft de raadsman van de verwerende partij nog opgeworpen dat wanneer de hele opleiding onregelmatig zou worden verklaard, dit de organisatie van een nieuwe opleiding zou vereisen en dat hiervoor een overheidsopdracht moet worden uitgeschreven.

Zoals zo-even uiteengezet is een nieuwe opleiding niet vereist in het kader van het rechtsherstel dat de verwerende partij na een vernietigingsarrest aan verzoekster moet bieden. Bovendien doet het loutere feit dat een nieuwe opleiding georganiseerd dient te worden niet ter zake indien de op de verwerende partij rustende plicht tot rechtsherstel na een vernietigingsarrest vereist dat een

nieuw initiatief op het vlak van opleiding voor de betrokken kandidaat wordt genomen.

16. Ten overvloede dient ook nog wat F.M. betreft te worden vastgesteld dat zijn optreden als coördinator van de opleiding gebeurd is met miskenning van de vereisten van de bestuurstaalwet.

Als coördinator van de opleiding dient F.M. in te staan voor de uniformiteit tussen de Nederlandstalige en de Franstalige opleiding. Hij moet er voor zorgen dat de kandidaten van beide taalrollen, ondanks de eigen klemtonen die de verschillende lesgevers tijdens de opleiding onvermijdelijk zullen leggen, in staat waren om op basis van de opleiding die hen werd verstrekt, de afsluitende test met succes af te leggen. Zowel in het kader van de ontwikkeling, organisatie en realisatie van de opleiding als van de afsluitende test is hij de sleutelfiguur tussen de verantwoordelijken van de beide taalgroepen die in het kader van de opleiding zijn opgetreden en de bewaker van de overeenstemming van de Franstalige en Nederlandstalige opleiding en test. Het kan dan ook niet worden betwijfeld dat F.M. in zijn hoedanigheid van coördinator ook beschouwd moet worden als een in arrest nr. 216.611 bedoelde onmisbare schakel in de opleiding en dienvolgens zijn kennis van het Nederlands moet kunnen bewijzen.

Zoals in dat arrest is vastgesteld – overweging nr. 11 – beschikte F.M. ten tijde van de opleiding niet over het vereiste bewijs van kennis van het Nederlands. Dit noopt tot het besluit dat ook het hiervóór beschreven optreden van F.M. in de hoedanigheid van coördinator voor wat de opleiding en de afsluitende test betreft, gebeurd is met miskenning van artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, B, 1° en 3°, van de bestuurstaalwet.

Voor zoveel als nodig herhaalt de Raad zoals hij reeds overwoog in arrest nr. 216.611 dat “niet [kan] worden ingezien waarom een corrector-coördinator, die wettelijk tweetalig is, de dienst niet zou kunnen uitmaken binnen het OFO, als een identieke opleiding in het Nederlands en in het

Frans wordt verstrekt, die uitmondt in een identieke test betreffende een gecertificeerde opleiding”.

17. Het middel is, in de hiervóór aangegeven mate, gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid, meegedeeld bij schrijven van 8 mei 2012, waarbij Sonia De Kinder niet geslaagd wordt verklaard voor de test van de gecertificeerde opleiding ‘Recht van de gerechtelijke tenuitvoerlegging - Niveau A’.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 mei 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bruno Seutin,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren